

Mánudaginn 28. nóvember 1960.

Nr. 193/1960. **Magnús Andrésson**

gegn

The Bank of Nova Scotia.

Dómsendur:

hæstaréttardómararnir Gizur Bergsteinsson, Árni Tryggvason,
Jónatan Hallvarðsson og Lárus Jóhannesson og Ármann Snæ-
varr prófessor.

Kærumál. Frávísunarkrafa.

Dómur Hæstaréttar.

Sóknaraðili hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með kæru 1. nóvember 1960, sem barst dóminum 15. s. m. Krefst hann þess, að hinn kærði úrskurður verði úr gildi felldur, aðalmálinu vísað frá héraðsdómi og honum verði dæmdur kærumálskostnaður úr hendi varnaraðilja.

Varnaraðili krefst þess, að hinn kærði úrskurður verði staðfestur og honum dæmdur málskostnaður úr hendi sóknaraðilja.

Með skírskotun til forsendna hins kærða úrskurðar ber að staðfesta hann.

Eftir þessum úrslitum ber að dæma sóknaraðilja til að greiða varnaraðilja kærumálskostnað, sem ákveðst kr. 5000.00.

Dómsorð:

Hinn kærði úrskurður á að vera óraskaður.

Sóknaraðili, Magnús Andrésson, greiði varnaraðilja, The Bank of Nova Scotia, kærumálskostnað, kr. 5000.00, að viðlagðri aðför að lögum.

Úrskurður bæjarþings Reykjavíkur 27. október 1960.

Mál þetta var tekið til dóms eða úrskurðar um frávísunar-
kröfu beggja hinna stefndu hinn 7. þ. m. Málið var höfðað fyrir
bæjarþinginu með stefnu, sem birt var 12. og 19. ágúst 1959.

Þar stefnir Guðjón Steingrímsson hdl. f. h. Bank of Nova Scotia, Quebec, Kanada, þeim Magnúsi Andréssyni, þá til heimilis að Ásvallagötu 69, Reykjavík, og Georg Östlund, Garðavegi 1 í Keflavík, in solidum til greiðslu skuldar, að fjárhæð 1192.09 kanadískir dalir, auk vaxta og kostnaðar. Skuldin er til komin vegna viðskipta fyrirtækisins Andrjesson Manufacturing Company, sem skrásett er í Kanada.

Af hálfu stefnda Magnúsar er aðallega krafizt frávísunar, til vara sýknu, til þrautavara, að stefnda Magnúsi verði gert að greiða 1177.09 kanadíska dali án vaxta eða málskostnaðar og til ýtrustu vara er þess krafizt, að hann verði dæmdur til að greiða 1177.09 kanadíska dali í óskiptri ábyrgð með stefnda Georg Östlund. Þá er krafizt málskostnaðar.

Af hálfu stefnda Georgs Östlunds er aðallega krafizt frávísunar, en til vara sýknu. Þá er krafizt málskostnaðar.

Hér eru til dóms eða úrskurðar frávísunarkröfurnar, en í sambandi við þær eru einnig gerðar kröfur um málskostnað. Af hálfu stefnanda er þess krafizt, að frávísunarkröfunum sé hrundið, en jafnframt tekið fram, að þess verði krafizt, að við efnisdóm í málinu verði tekið tillit til frávísunarkrafnanna, þegar málskostnaður verður ákveðinn.

Mál út af lögskiptum þeim, sem hér er um að ræða, var fyrst höfðað fyrir bæjarþingi í júní 1958 (mál nr. 266/1958). Frávísunarkrafa kom fram í því máli, og var það að lokum hafið 8. apríl 1959 að beiðni Guðjóns Steingrímssonar hdl. vegna Bank of Nova Scotia og með samþykki lögmanns stefndu. Var jafnframt fallið frá kröfum um málskostnað.

Málavextir eru þessir: Hinn 10. marz 1952 var skrásett í Quebec-fylki í Kanada félagið Andrjesson Manufacturing Co. Stefndu í máli þessu voru eigendur og stjórnendur félagsins. Þá mun og hafa staðið til, að eiginkonur þeirra yrðu í stjórn þess, en ekki er fram komið, hvort frá því var gengið með lögformlegum hætti, og ekki verður séð, að aðrir menn hafi átt aðild að félaginu.

Í máli þessu hefur verið lagt fram bréf frá embættismanni í Quebec-fylki til stefnda Östlund, þar sem segir í þýðingu Guðna Guðmundssonar, löggilts skjalapýðara:

„Sem svar við bréfi yðar vil ég skýra frá því, að ofangreint félag var skrásett sem hlutafélag samkvæmt 1. hluta firmalaga Quebec-fylkis 10. marz 1952.“ Stefndi Östlund hefur skýrt svo

frá fyrir dómi, að hér hafi verið um að ræða félag með takmarkaðri ábyrgð.

Félagið fékk lán hjá stefnanda í máli þessu. Eftir skjölum frá bankanum, sem fram hafa verið lögð í málinu, var félaginu fyrst veitt lán 19. apríl 1952 og síðast 31. október sama ár. Þá verður ráðið af skjölum þessum, að hlaupareikningur hafi verið opnaður sama dag og fyrsta lánið var veitt. Síðasta færsla í hlaupareikningnum er frá 17. september 1953. Síðasta færsla (innborgun) á hinum almenna lánareikningi er hins vegar frá 24. apríl 1956.

Starfsemi Andrjesson Manufacturing Co. gekk ekki að óskum, og hafa báðir hinir stefndu skýrt svo frá fyrir dómi, að félagið starfi ekki lengur og eigi ekki fyrir skuldum. Er mál þetta höfðað til innheimtu eftirstöðva lána veittra félaginu, en stefnandi telur stefndu vera í persónulegri ábyrgð fyrir greiðslu þeirra.

Mál þetta var þingfest 10. september 1959, og lagði lögmaður stefnanda þá fram stefnu og greinargerð með 40 fylgiskjölum.

Í stefnunni (dskj. nr. 1) er málavöxtum og kröfum lýst þannig: „Tildrög málsins eru þau, að á árinu 1952 veitti stefnandi firmanu Andrjesson Manufacturing Co. lán, alls að fjárhæð \$ 2385.00, en skuld þessi er nú að eftirstöðvum \$ 1192.09. Þar sem ekki hefur tekizt að fá skuldina greidda hjá nefndu félagi, er þess krafizt, að stefndum, sem tóku á sig sjálfskuldarábyrgð á skuldinni með sérstöku ábyrgðarskjali, verði gert að greiða skuldina.

Fyrir dóminum mun stefnandi gera þær réttarkröfur, að hinum stefndu verði *in solidum* gert að greiða kanadíska dollara 1192.09 auk 6% ársvaxta af \$ 1627.09 frá 14. okt. 1954 til 9. des. 1954, af \$ 1527.09 frá þeim degi til 1. febrúar 1955, af \$ 1492.09 frá þeim degi til 1. marz 1955, af \$ 1442.09 frá þeim degi til 4. apríl 1955, af \$ 1392.09 frá þeim degi til 15. júní 1955, af \$ 1342.09 frá þeim degi til 21. september 1955, af \$ 1292.09 frá þeim degi til 23. janúar 1956, af \$ 1242.09 frá þeim degi til 6. febrúar 1956, af \$ 1217.09 frá þeim degi til 24. apríl 1956 og af \$ 1192.09 frá þeim degi til greiðsludags, að þeim verði gert að greiða 55% á ofangreindar kröfur í íslenskum krónum, og að þeim verði gert að greiða málskostnað að skaðlausu.“

Greinargerð lögmanns stefnanda (dskj. nr. 2) er að meginmáli á þessa leið:

„Ég flyt mál þetta fyrir stefnanda og leyfi mér að leggja fram eftirtalin skjöl:

- Nr. 1, stefnu,
- 2, greinargerð þessa,
- 3, ábyrgðarskjal,
- 4-7, víxlar,
- 8-35, bréfaviðskipti,
- 37-38, reikningar fyrir þýðingar,
- 39, afrit bréfs,
- 40-41, dómskjöl í þýðingu lögg. skjalapýðanda,
- 42-43, reikningsyfirlit.

Tildrög þessa máls eru þau, að á árinu 1952 veitti umbj.m., sem er banki í Troi-Rivières í Quebeque í Canada, félaginu Andrjesson Manufacturing Co. allmikil peningalán. Voru gefnir út víxlar fyrir nokkrum hluta þessara lána, sjá dskj. nr. 4-7.

Þann 17. maí 1952 rituðu hinir stefndu nöfn sín undir ábyrgðarskjal, dómskjal nr. 3, og tóku þar með á sig sjálfsskuldarábyrgð á öllum skuldum félags þessa við bankann.

Þann 24. apríl 1956 stóð skuldin í \$1192.09, auk ógreiddra vaxta. Þar sem hinir stefndu hafa reynzt ófáanlegir til að greiða þessa skuld, þrátt fyrir margítrekaðar innheimtutilraunir, er málssókn þessi nauðsynleg.

Ég sé ekki ástæðu til að fjölyrða um mál þetta að sinni, en áskil mér rétt til frekari öflunar gagna síðar og til nánari málsútlitunar, eftir því sem tilefni gefst til.

Legg málið í dóm með fyrirvara.“

Af hálfu stefndu var fenginn frestur til ritunar greinargerðar, og framhaldsfrestir voru veittir 24. september og 8. október. Næst kom málið fyrir 3. desember. Þá var af stefnanda hálfu lögð fram þýðing á dskj. nr. 3 (merkt nr. 44), en stefndu enn veittur frestur til að skila greinargerð. Hinn 7. janúar var lögð fram greinargerð lögmanns stefnda Magnúsar (nr. 45) og með henni kvittun (nr. 46) frá stefnanda fyrir \$350 innborgun, nr. 47 og 48 bréf, nr. 49-53, stefnur og greinargerðir úr fyrra máli um sömu lögskipti, og nr. 54, eftirrit sækjanda af dskj. 3, sem lögmaður stefnda Magnúsar kvað hafa verið afhent við framlagningu frumskjals.

Í greinargerð sinni skorar lögmaður stefnda Magnúsar á lögmann stefnanda að leggja fram gögn til að sýna, hvort tilraun hefði verið gerð til að innheimta skuldina hjá öðrum, svo og

um það, hvenær fyrst hafi verið krafið um greiðslu samkvæmt dskj. nr. 3.

Þá segir í greinargerðinni: „Eftirrit af dskj. 3, sem háttvirtur sækjandi afhenti mér, er rangt. Það er óstaðsett, ódagsett og óundirritað, bæði af aðiljum og vottum. Þar vantar inn í 1. mgr. orðin: „jointly and severally“. Loks vantar með öllu eftirrit af dskj. 36. Skjöl stefnanda eru ekki í rétttri röð“. Rétt er að taka fram nú þegar, að ekkert skjal merkt nr. 36 var lagt fram.

Þá er því haldið fram í greinargerðinni, að skuldin hafi verið rangt tilgreind í fyrra máli aðilja og að enn vanti það á, að stefnda Magnúsi hafi verið færðir \$ 15 til tekna. Segir hér að lútandi í greinargerðinni: „Er bókhaldi stefnanda, þótt bankastofnun eigi að heita, bersýnilega mjög áfátt, svo að dómkröfur hans hafa reynzt óáreiðanlegar. Getur bókhaldið því eigi orðið grundvöllur undir dómi. Er skorað á stefnanda að leggja fram notarialiter staðfest endurrit af bókum sínum.“

Þá er dskj. nr. 40, 41 og 44 mótmælt sem röngum og óstaðfestum utanréttarskjölum. Um dskj. 40 segir, að þar standi ekki, hvað sé þýðing á hverju. Dskj. 3—39 er mótmælt sem röngum og óislenskum. Þá er dskj. nr. 42—43 mótmælt sem röngum, erlendum og óstaðfestum. Dskj. nr. 1—2 eru sögð röng.

Af hálfu stefnda Östlunds var enn fenginn frestur til að rita greinargerð, og sá frestur var framlengdur til 14. janúar. Hinn 21. janúar var lögð fram greinargerð lögmanns stefnda Östlunds og með henni bréf það um skrásetningu Andrjesson Manufacturing Co., sem áður er minnt á, svo og þýðing á bréfinu og reikningur skjalapýðara (nr. 55—58). Í greinargerðinni er skorað á stefnanda að leggja fram notarialstaðfest afrit af bankareikningi Andrjesson Manufacturing Co. Þá voru höfð uppi mótmæli varðandi dskj. 44.

Á þessu þingi var aðiljum veittur sameiginlegur frestur til gagnaöflunar, og sá frestur var framlengdur til 18. febrúar. Hinn 17. marz var málið tekið fyrir á sérstöku bæjarþingi að viðstöddum lögmonnum aðilja. Þá var bókað, að lögmaður stefnanda legði fram „nr. 59, notarialstaðfest viðskiptabókarendurrit, nr. 60, sama, nr. 61, þýðingu á nr. 60, og nr. 62, þýðingu á dskj. 3“. Bjarni Guðmundsson, löggiltur skjalapýðari, kom fyrir dóm á þessu þingi, en þýðingu hans á dskj. 3 hafði verið mótmælt sem rangri og óstaðfestri. Út af þýðingu á skjali þessu fóru síðan fram yfirheyrslur, og lögð voru fram auk dskj. 44 og 62, sem áður er getið, dskj. nr. 63 og 64. Var hið fyrra ný

þýðing, en hið síðara athugasemdir varðandi þýðinguna. Er ekki ástæða til að rekja þetta atriði ýtarlega. Hinn 11. maí var kveðinn upp úrskurður hér á bæjarþinginu og Bjarna Guðmunds-syni heimilað að staðfesta framburð sinn varðandi þýðingu á dskj. nr. 3. Var sá úrskurður staðfestur í Hæstarétti 13. júní.

Á þinginu 17. marz kom fram, að nýtt samrit af dskj. nr. 3, sem lögmanni stefnda Magnúsar hafði verið afhent af lögmanni stefnanda, var eigi samhljóða frumritinu. Þá kom og fram, að skjalapýðarinn virtist hafa þýtt eftir sams konar eintaki og lögmaður stefnda Magnúsar hafði fengið. Var hér í báðum tilvikum um að tefla prentuð eyðublöð frá stefnanda og mun-urinn á hinum prentaða texta ekki verulegur.

24. marz var málinu enn frestað, og 3. maí var það tekið fyrir á ný. Þá mun lögmanni stefnda Magnúsar hafa verið afhent ljósrit af dskj. 3, en hann lýsti því yfir, að á það vant-aði orð, sem prentuð eru með rauðu lettri á frumskjalið.

Hinn 5. maí var málinu enn frestað, og 11. maí komu báðir hinir stefndu fyrir dóm. Þá lagði lögmaður stefnanda fram tryggingar- eða ábyrgðarskjal (nr. 65) í frumriti á ensku, undir-ritað af stefnda Magnúsi. Afrit af því voru þá ekki fyrir hendi.

27. september staðfesti Bjarni Guðmundsson framburð sinn varðandi þýðingu sína á dskj. 3. Á því sama þingi var lagt fram (nr. 66) endurrit úr dómabók Hæstaréttar. Þá mótmælti lögmaður stefnda Magnúsar dskj. nr. 65 sem óþýddu.

Munnlegur málflutningur um frávísunarkröfu fór fram 7. þ. m. Þá lagði lögmaður stefnanda fram nr. 67 og 68, bréf og þýðingu á dskj. nr. 65. Þýðingunni mótmælti lögmaður stefnda Magnúsar sem rangri og óstaðfestri. Sami lögmaður mótmælti nú dskj. 59 og 60 sem röngum, erlendum og óstaðfestum og dskj. nr. 61 sem röngu og óstaðfestu, en þessi síðustu mótmæli taldi lögmaður stefnanda of seint fram komin.

Í hinum munnlega málflutningi vísaði lögmaður stefnda Magnúsar til greinargerðar sinnar, en þau atriði hennar, sem hér virðast skipta máli, hafa þegar verið rakin. Lögmaður studdi og frávísunarkröfu sína þessum rökum:

Að í greinargerð lögmanns stefnanda eru dskj. nr. 4—7 talin víxlar, þótt þau séu það ekki að íslenskum lögum. Sé málið því vanreifað, en hefði verið um víxla að ræða, hefði og borið að upplýsa kanadískar reglur um fyrningu víxilkrafna.

Að dskj. nr. 44 væri rangt, en dæma yrði málið eftir því, hvernig það var við þingfestingu. Þá væri þýðingin á dskj. 3

enn röng, eins og hún liggur fyrir eftir staðfestingu skjalaþýðarans.

Að þýðingum margra skjala hefur verið mótmælt sem röngum og óstaðfestum, en þó hefur staðfesting á fæstum þýðingunum fram farið.

Að dskj. 59 og 60 séu ófullnægjandi, þar sem ekki fylgja vottorð frá sendiráði Íslands í Kanada um, að maður sá, sem staðfestir þau, sé notarius publicus. Dskj. þessi séu einnig röng og óljós. Í dskj. 59 sé rangt lagt saman um \$ 8.51, og dskj. 60 beri ekki saman við dskj. 4. Á dskj. 4 sé skráð innborgun \$ 350 12. marz 1953, en á dskj. 60 er skráð \$ 250 innborgun 12. maí þess árs. Þá er dskj. 5 dagsett 6. október 1952, en jafnhá innborgun á lánareikning á dskj. 60 er skráð 8. október.

Lögmaður stefnda Östlunds sagði í hinum munnlega málflutningi, að hann byggði frávísunarkröfu sína á þessum atriðum:

Að ekki kæmi fram í stefnu, á hverju krafa er byggð.

Að dskj. 4—7 sýndu alls lán að upphæð \$ 2385.00. Hins vegar sjáist á dskj. 60, að veitt hafi verið \$ 3000.00 lán, og sé málið því rangtúlkað þegar að þessu leyti.

Að dskj. 4—7 séu kölluð víxlar, þótt svo sé ekki.

Að engin færsla sé á dskj. 60 til að sýna lán það, sem dskj. 5 fjallar um, en það er dags. 6. október 1952.

Að á dskj. 59 er samlagningarskekkja, sem nemur \$ 8.51.

Lögmaður stefnanda byggði kröfu sína um, að frávísunarkröfunni yrði hrundið, á því:

Að engu skipti, hvort dskj. 4—7 séu kölluð víxlar, enda sé fullljóst, að krafa stefnanda sé ekki byggð á víxilrétti. Hafi hann verið til, sé hann nú fyrndur, en hér sé a. m. k. um greiðsluloforð að ræða.

Að engin ástæða hafi verið til að þýða dskj. 59, þar sem það sé aðeins framlagt til að skýra, hvernig fundin sé upphæðin \$ 7.91 á dskj. 60. Sé þar um að ræða lokamismuninn á dskj. 59.

Að hvorugur hinna stefndu hafi haldið því fram, að reikningur stefnanda um viðskipti við Andrjesson Manufacturing Co. sé rangur.

Að stefndi Magnús hafi í mörgum bréfum viðurkennt kröfur stefnanda.

Að stefndi Magnús hafi í bréfi (dskj. 47) sagt, að þýðingar hafi ekki verið nauðsynlegar.

Að það hafi ekki verið sannað af hálfu stefnda Magnúsar,

að maður sá, sem staðfestir dskj. 59 og 60, sé ekki notarius publicus.

Að lögmaður stefnda Magnúsar hafi sjálfur verið við, þegar dskj. 61 var lagt fram, en ekki hreyft mótmælum gegn því.

Málsástæður þær, sem fram eru færðar til stuðnings frávísunarkröfunum, verða nú athugaðar.

Þegar mál þetta var þingfest, lagði lögmaður stefnanda m. a. fram stefnu, greinargerð og svonefnt ábyrgðarskjal, 4 skjöl, sem hann nefndi víxla, og útskriftir úr bókum stefnanda um viðskipti Andrjesson Manufacturing Co.

Af hálfu stefnda Östlunds er því haldið fram, að ekki komi fram í stefnu, á hverju krafan í máli þessu er byggð. Mála-vaxtalýsingin í stefnunni er tekin upp hér að framan, og uppfyllir hún að áliti dómarans þær kröfur, sem gerðar eru til stefna í 88. gr. laga nr. 85/1936.

Af hálfu sama aðilja er því og haldið fram, að það sé rangtúlkun, sem segir í stefnu, að veitt lán hafi alls numið \$ 2385.00, en sú upphæð er samtala dskj. 4—7. Sjáist þetta á dskj. 60. Rétt er, að fram kemur, að lán að upphæð \$ 3000.00 hefur verið veitt, en ekki verður séð, að það skipti máli um rekstur máls þessa, þó að stefnandi hafi kosið að tilgreina aðeins þann hluta lána sinna, sem sérstakar kvittanir eru lagðar fram fyrir. Verður þessari málsástæðu því ekki sinnt, þó að málsatvikalýsing í stefnu hefði mátt vera gleggri.

Þá er því haldið fram af hálfu sama aðilja, að dæma verði málið eftir því, hvernig það lá fyrir við þingfestingu. Sækjandi lagði þegar við þingfestingu fram skjöl, er í íslenzkri þýðingu verður að telja nægileg til að leggja efnisdóm á málið, og verður ekki á það fallið, að það valdi frávísun, að síðar hafa komið fram þýðingar og staðfestingar, enda hefur þessum þýðingum og staðfestingum ekki verið mótmælt sem of seint fram komnum. Þessi málsástæða verður því ekki tekin til greina.

Eins og að framan er rakið, var endurrit „ábyrgðarskjals“ þess, sem hér ræðir um og afhent var lögmanni stefnda Magnúsar af lögmanni stefnanda við þingfestingu, ófullkomið. Annað skjal, sem lögmanninum var síðar afhent sem samrit „ábyrgðarskjalsins“, var einnig ófullkomið. Það er venja við meðferð mála fyrir bæjarþingi, að lögmennt afhendi lögmonnum gagn-aðilja endurrit skjala þeirra, sem þeir leggja fram. Það atferli lögmanns stefnanda, sem hér hefur verið lýst, ber að átélja, en ekki verður talið, að það eitt varði frávísun, enda virðist

fram komið, að hér var ekki um ásetningsverk að ræða, að mistök voru ekki stórvægileg og að þau höfðu ekki veruleg áhrif á rekstur málsins.

Þá eru frávísunarkröfur beggja hinna stefndu studdar þeim rökum, að dskj. 4—7 séu ranglega kölluð víxlar. Mál þetta er ekki höfðað sem víxilmál, og verður því að taka afstöðu til þess við efnisdóm, hvert gildi skjala þessara er. Eru ekki efni til að vísa málinu frá dómi vegna þessarar málsástæðu. Af hálfu stefnanda hafi ekki verið upplýst um víxilreglur eftir kanadískum rétti, en það skiptir ekki heldur máli í þessu sambandi, þegar af þeirri ástæðu, að fram er komið, að ekki er á slíkum reglum byggt.

Það hefur komið fram, að endurrit af dskj. 4, sem lögmaður stefnanda afhenti lögmönnum gagnaðilja, var ekki rétt, að því er snerti eina færslu um innborgun. Af þessu m. a. stafar ósamræmi það milli dskj. 4 og 60, sem lögmaður stefnda Magnúsar benti á við hinn munnlega málflutning. Áritunin á dskj. 4 er ógreinileg, þó að af samhenginu megi sjá með vissu, hver talan á að vera. Um þetta atriði er að öðru leyti hið sama að segja og sams konar mistök varðandi dskj. nr. 3.

Í greinargerð lögmanns stefnda Magnúsar var dskj. 3—39 mótmælt sem röngum og óstaðfestum utanréttarskjölum. Í þessu sambandi er ekki ástæða til að geta annars en þess hér, að nöfn beggja hinna stefndu eru rituð á dskj. nr. 3—7. Hafa þeir kannast við nafnritun sína á dskj. 3, en dskj. 4—7 hafa ekki verið sýnd þeim. Nafn stefnda Magnúsar er ritað á dskj. 17, 18 og 20—25 að báðum meðtöldum, og hafa þau ekki verið sýnd honum. Önnur af fyrrgreindum skjölum hafa ekki heldur verið staðfest sérstaklega fyrir dómi. Ekki verður þó talið, að þetta atriði varði frávísun, heldur verður að meta það við efnisdóm í málinu.

Dómskjali nr. 40 hefur verið mótmælt af hálfu stefnda Magnúsar sem röngu og óstaðfestu utanréttarskjali. Þá hefur þessu skjali verið mótmælt á þeim grundvelli, að ekki sé á það skráð, hvað sé í því þýtt. Dskj. 40 hefur að geyma ýmis dómskjöl í þýðingu Hilmars Foss, löggilts skjalapýðara. Dómskjöl þessi eru bréf, er varða viðskipti aðilja máls þessa. Verður ekki talið, að það varði frávísun, þó að skjalapýðarinn hafi ekki staðfest fyrir dómi, að þýðingar þessar séu réttar.

Dómskjali nr. 41 hefur, einnig af hálfu stefnda Magnúsar, verið mótmælt sem röngu og óstaðfestu utanréttarskjali. Dóm-

skjal 41 hefur að geyma ýmis dómskjöl í þýðingu Bjarna Guðmundssonar, löggilts skjalapýðara. Þar á meðal eru þýðingar á dskj. nr. 4—7, svo og á nokkrum bréfum frá stefnanda. Ekki verður talið, að það varði frávísun, þó að skjalapýðarinn hafi ekki staðfest fyrir dómi, að þýðingar þessar séu réttar.

Í greinargerð lögmanns stefnda Magnúsar var dskj. nr. 42 og 43 mótmælt sem röngum, erlendum og óstaðfestum. Síðar voru lögð fram dskj. 59 og 60, þar sem er að finna ný endurrit um sömu viðskipti og dskj. 42 og 43 sýna. Er þá ekki tilefni til að taka tillit til fyrrgreindra mótmæla hér.

Dómskjölum nr. 59 og 60 hefur verið mótmælt af hálfu stefnda Magnúsar á þeim grundvelli, að ekki liggi fyrir vottorð frá sendiráði Íslands í Kanada um, að maður sá, sem staðfestir þau, sé notarius publicus. Þessi málsástæða hefur ekki þýðingu varðandi framkomna frávísunarkröfu þegar af þeirri ástæðu, að það heyrir til efnishlið máls þessa, hvert er sönnunargildi dskj. 59 og 60.

Því er haldið fram af hálfu beggja hinna stefndu, að reikningsvilla væri í dskj. 59. Kom fram, að við endurritun hafði fallið niður ein tala úr dálki á skjalinu, en lögmennirnir byggðu athugasemdir sínar á hinu ranga endurriti. Hér er um mistök að ræða, sem hið sama ber að taka fram um og varðandi dskj. 3, en um frávísun af þessu tilefni verður ekki að ræða.

Einnig kom fram, auk þeirra mistaka varðandi lestur áritunar á dskj. 4, sem áður er frá greint, að þar sem í endurriti af dskj. 60 var skráð innborgun 12. maí 1953 hafi verið um misritun að ræða, vegna þess að frumrit var ógreinilegt. Mátti þó sjá af öðrum gögnum, hvað var rétt. Um þetta atriði er að öðru leyti hið sama að segja og næsta atriði hér að framan.

Lögmenn beggja hinna stefndu töldu það og sýna ónákvæmni í dskj. 60, að dskj. 5 er dagsett 6. október 1952, en jafnhátt lán er fært Andrésson Manufacturing Co. til tekna á dskj. 60 tveimur dögum síðar. Ekki leiddu lögmennirnir neinar frekari líkur að því, að þetta stafaði af bókhaldsóriðu. Skiptir þetta atriði engu um frávísunarkröfurnar.

Þegar munnlegur málflutningur fór fram, mótmælti lögmaður stefnda Magnúsar dskj. 61 sem röngu og óstaðfestu, en lögmaður stefnanda taldi, að þessi mótmæli væru of seint fram komin. Með tilvísun til þess, sem að framan kemur fram um, hvenær dskj. 61 var lagt fram og að þá var lögmaður stefnda Magnúsar sjálfur viðstaddur, verður fallizt á sjónarmið lögmanns stefnanda.

Enn er þess að geta, að lögmaður stefnda Magnúsar virðist telja, að það styðji frávísunarkröfu hans, að dómkrafan í máli þessu sé § 15 of há. Ekkj er ástæða til að athuga það atriði frekar, þar sem það varðar efni málsins, en veldur ekki frávísun, þótt rétt sé. Hið sama er að segja um, að ekkj hefur verið sinnt áskorun lögmannsins um að sýna fram á, hvort gerð hefur verið tilraun til að innheimta hina umstefndu skuld með öðrum hætti en hér er gert. Engu skiptir það heldur hér, þó að rangar dómkröfur kunni að hafa verið gerðar í öðru dómsmáli út af lögskiptum þessum. Rétt er, að röðun skjala er ekkj glögg, en ekkj verður það heldur talið leiða til frávísunar.

Hér að framan hafa verið raktar og metnar þær málásástæður, sem fram hafa verið færðar til stuðnings frávísunarkröfu stefndu. Eins og þegar er komið fram, verður að telja, að ónákvæmni sú við endurritun skjala, er lögmaður stefnanda lagði fram, sé ámælisverð, en þó verður ekkj talið, að hver einstök mistök eða þau öll saman varði frávísun. Ekkj eru heldur fram komnar aðrar málásástæður, sem leitt geti til frávísunar. Ber því að hafna fram komnum kröfum þar að lútandi.

Rétt er, að ákvörðun varðandi málskostnað bíði væntanlegs efnisdóms í málinu.

Þór Vilhjálmsson, fulltrúi borgardómara, kvað upp úrskurð þenna. Hefur uppsagan dregizt vegna anna og þess, hvernig málatilbúnaðurinn var.

Ályktunarorð:

Kröfum um frávísun bæjarþingsmálsins nr. 648/1959 verður ekkj sinnt.
